

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 10^η/ 23^η Ἰουνίου 2019, Κυριακὴν ἐπονομαζομένην «τῶν ἁγίων Πάντων», ἐώρτασε ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐορτὴν πάντων τῶν Ἁγίων, ἀποστόλων, μαρτύρων, ὁμολογητῶν καὶ ὁσίων ὡς καρποῦ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐάν ὁ Παράκλητος δέν ἦρχετο, ἡ Ἐκκλησία δέν θά ὑφίστατο ἡ ἰδία οὔτε θά εἶχε τὸν ἀναρίθμητον τοῦτον πλοῦτον τῶν ἁγίων.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐώρτασε τὴν ἐορτὴν αὐτὴν εἰς τὸ μικρὸν παρεκκλήσιον ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγίων Πάντων, τὸ ἐντός τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς, τῆς Παναγίας Σεϊδανάγιας, πλησίον τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Χριστιανικὴν συνοικίαν.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καὶ τῆς θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, συλλειτουργούντων αὐτῷ Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τῶν ὁποίων πρῶτος ἦτο ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἱερώνυμος καὶ τοῦ διακόνου π. Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἀρχιμανδρίτου Εὐσεβίου καὶ τῶν μοναζουσῶν τῆς Μονῆς καὶ μετέχοντος ἐκκλησιάσματος ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἄλλων χωρῶν.

Τὴν Ἀρχιερατικὴν Συνοδείαν καὶ τὸ ἐκκλησίασμα ἐδεξιώθη φιλοξένως ἡ συντηροῦσα καὶ ἀνακαινίζουσα τὴν Μονὴν ἡγουμένη Σεραφεῖμα εἰς τὸ ἡγουμενεῖον καὶ τὸ προαύλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Διαρκούσης τῆς θείας Λειτουργίας ἐπεσκέφθη τὸ παρεκκλήσιον διὰ προσκύνησιν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετὰ Πατέρων Ἁγιοταφιτῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΡΩΣΙΚΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΝ MISSIA

Τήν Δευτέραν, 4^{ην}/ 17^{ην} Ἰουνίου 2019, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἐορτή ἀποδόσεως ἰδιαιτέρας τιμῆς καί λατρείας εἰς τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον ἐπεφοίτισεν ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν καί ἐφώτισε τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, εἰς τήν ἐν τῇ Νέᾳ Ἱερουσαλήμ Ρωσικήν Ἀντιπροσωπείαν MISSIA καί εἰς τόν Ναόν αὐτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τόν ναόν τοῦτον προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς MISSIA Ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Δομετιανοῦ καί ἄλλων Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ἄλλων διακόνων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ μοναστηρίου τῆς Ρωσικῆς Ἱεῤῥας Γυναικείας Μονῆς Ὀρεινῆς καί μετέχοντος εὐλαβοῦς Ρωσοφώνου ἐκκλησιάσματος.

Πρός τό εὐλαβές τοῦτο ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Τήν μεθέορτον πιστοί καί τελευταίαν ἐορτήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστί Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις καί προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γάρ τό πῦρ τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη

ἐπί γῆς, ὡσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν καί μαθητάς ἐφώτισε καί τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· Τό φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλήτου καί τόν κόσμον ἐφώτισεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδριῖτα κ. Ἀλέξανδρε, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί Πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ.κ. Κυρίλλου εἰς Ἱεροσόλυμα,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καί ζωοποιοῦ Πνεύματος, συνήγειρε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῶ τῷ ἐπωνύμῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῷ ἀνήκοντι τῇ Πνευματικῇ Ἀποστολῇ τῆς Ρωσικῆς Ἀδελφῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐν Ἱερουσαλήμ, ἵνα εὐχαριστιακῶς συνεορτάσωμεν «τὴν μεθέορτον καί τελευταίαν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς», ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς καλεῖται «τελευταία», διότι ἀφορᾷ εἰς τὴν Παλιγγενεσίαν καί ἀνακαίνωσιν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ὅτε δέ ἡ χρηστότης καί ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θεοῦ... ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν», (Τίτ. 3,4-6).

Ἡ δέ ἔκχυσις ἐφ' ἡμᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν συμπλήρωσιν καί προθεσμίαν τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, «εἰς τό ὑπερῶον, οὗ ἦσαν καταμένοντες οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ» (Πράξ. Α' 13, 14). Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καταθέτων τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐν ταῖς Πράξεσιν τῶν Ἀποστόλων, «τοῦτον τόν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ θεός, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες· τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ θεοῦ ὑψωθεὶς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρά τοῦ Πατρός, ἐξέχεε τοῦτο, ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καί ἀκούετε», (Πράξ. 2, 32-33).

Τὴν ἔκχυσιν ταύτην τοῦ ἁγίου Πνεύματος προκατήγγειλαν οἱ ἅγιοι Προφῆται Ἰωὴλ καί Ἰεζεκιήλ, λέγοντες ἀντιστοίχως: «Καί ἔσται

μετά ταῦτα καί ἐκχεῶ ἀπό τοῦ Πνεύματός μου ἐπί πᾶσαν σάρκα», (Ἰωήλ, 3,1), «Καί δώσω ὑμῖν καρδίαν καινήν καί Πνεῦμα καινόν δώσω ἐν ὑμῖν», (Ἰεζεκιήλ 36,26). Τό καινόν δέ τοῦτο πνεῦμα, λέγει ὁ σοφός Παῦλος, ἐδόθη ἡμῖν ἀπό τόν ἱερέα τόν μέγαν, δηλονότι τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ἐγκατεστημένον ἐπί τόν οἶκον τοῦ θεοῦ, δηλαδή τήν Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν. «Ἐχοντες οὖν ἀδελφοί καί ἱερέαν μέγαν ἐπί τόν οἶκον θεοῦ προσερχόμεθα ... ἐρραντισμένοι τάς καρδίας ἀπό συνειδήσεως πονηρᾶς καί λελουμένοι τό σῶμα ὕδατι καθαρῷ κατέχωμεν τήν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ. Πιστός γάρ ὁ ἐπαγγειλάμενος», (Ἐβρ. 10,21-23).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἀγία Πεντηκοστή εἶναι ὁ χρόνος, κατά τόν ὁποῖον τό Ἅγιον Πνεῦμα, τῆ εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός καί τῆ συνεργίᾳ τοῦ Υἱοῦ κατέστησε τούς Ἀποστόλους μέλη τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡμεῖς δέ τῆ δυνάμει καί ἐνεργείᾳ τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐνεδύθημεν διά τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος τόν Χριστόν, ὡς διδάσκει ὁ μέγας Παῦλος: «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27) καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος ἐκτυπώτερον «καί γάρ ἐν ἐνί Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καί πάντες εἰς ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν». (Α' Κορινθίους 12,13).

Τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἡ ἐν πνεύματι τελοῦσα Ἐκκλησία ἀναδεικνυται Σῶμα Χριστοῦ καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὡς λέγει ὁ ἱερός ὑμνωδός: «Τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

Κατά τόν Κλήμεντα Ρώμης ἡ Ἐκκλησία «ἐφανερῶθη ἐν τῇ σαρκί τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι ἐγένετο Σῶμα Χριστοῦ κατά τήν ἐνσάρκωσιν τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδή ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ θεοῦ ἐγένετο τῆ συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὅ,τι γίνεται ἐντός τῆς Ἐκκλησίας γίνεται διά τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διά τοῦτο ἡ Πεντηκοστή συνδέεται μετά τῆς ἐν τῷ κόσμῳ φανερώσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, περί οὗ ὁ Χριστός ἔλεγε εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ὀλίγον πρό τοῦ σταυρικοῦ Του Πάθους: «Ἐάν ἀγαπᾶτε με, τάς ἐντολάς τάς ἐμᾶς τηρήσατε καί ἐγὼ ἐρωτήσω τόν Πατέρα καί ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τόν αἰῶνα, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», (Ἰωάν. 14, 15-17).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει:

«Ὁ Κύριος εὐκρινῶς διίστισιν ἡμῖν τῶν προσώπων τήν ἑτερότητα. Ἐάν γάρ ἀπέλθω, φησί, παρακαλέσω τόν Πατέρα καί ἄλλον πέμψει Παράκλητον ὑμῖν. Οὐκοῦν Υἱός μὲν ὁ παρακαλῶν, Πατήρ δέ ὁ παρακαλούμενος, Παράκλητος δέ ὁ ἀποστελλόμενος».

Κατά τόν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, ὁ Παράκλητος εἶναι «Τό τῆς ἀληθείας Πνεῦμα τούτέστι τό τοῦ Υἱοῦ». Οὗτος ὁ Παράκλητος εἶναι ἡ δύναμις καί ὁ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ὁ προστάτης ἡμῶν, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «Μέγαν τοίνυν ἔχομεν παρά θεοῦ σύμμαχον καί προστάτην, μέγαν διδάσκαλον Ἐκκλησίας, μέγαν ὑπερασπιστήν ὑπέρ ἡμῶν... Παράκλητος δέ καλεῖται [Τό Πνεῦμα τό ἅγιον] διά τό παρακαλεῖν καί παραμυθεῖσθαι καί συναντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀσθενείας ἡμῶν», (Κατήχ. 16,20).

Τήν βαθυτέραν σημασίαν τῆς «τελευταίας» ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς καί δὴ τῆς «μεθεόρτου», δηλονότι τῆς σημερινῆς τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διατυπώνει ἐναργέστατα ὁ ἱερός ὑμνωδός λέγων: «Γλῶσσαι ποτε συνεχύθησαν διά τήν τόλμην τῆς πυργοποιίας. Γλῶσσαι δέ νῦν ἐσοφίσθησαν διά τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησε θεός τούς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστός τούς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν “καινουργίαν τήν ἐν Χριστῷ πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν”, ἀλλά καί τήν ἐνότητα τῆς πίστεως ἡμῶν καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ φωτίσαντος τούς Ἀποστόλους, δι' ὧν ἐλάβομεν τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας, προσήλθομεν ἐν τῷ

μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἵνα διαδηλώσωμεν ἀπό τήν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ αἱ ἀδελφαί Ἐκκλησίαι, τουτέστιν ἡ ἐπί τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τεθεμελιωθεῖσα καί ἐν τῷ Ὑπερώῳ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἐγκαινιασθεῖσα Σιωνῖτις Ἐκκλησία μετά τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς διά τοῦ αἵματος τῶν νεομαρτύρων αὐτῆς ποτισθεῖσα.

Τόν τοῖς ἁγίοις ἀποσταλέντα Παράκλητον παρακαλέσωμεν, ἵνα σκηνώσῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «ἔγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ, ὡσπερ καί τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καί τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτόν οἰκτιρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν καί δοξολογῶμεν τό Πανάγιόν Σου Πνεῦμα». Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ὑπεγράμμισε τήν σημασίαν τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τήν ἀποκατάστασιν καί στερέωσιν τῆς πληγείσης ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε τράπεζα, παρατεθεῖσα παρά τοῦ Προϊσταμένου τῆς MISSIA Ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξάνδρου. Κατ' αὐτήν ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰς τόν Ἀρχιμανδρίτην Ἀλέξανδρον εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Ἱεροσολυμιτίσσης, ὁ δέ Ἀρχιμανδρίτης Ἀλέξανδρος ἔδωσεν εἰς τόν Μακαριώτατον εἰκόνα τῆς Ἁγίας Εὐφροσύνης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 4ην/17^η Ἰουνίου 2019, Δευτέραν τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος, έωρτάσθη ιδιαιτέρως πρὸς τιμὴν τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό γεγονός τῆς ἐπιφοιτήσεως Αὐτοῦ εἰς τοὺς ἁγίους μαθητάς καί Ἀποστόλους, συνηγμένους εἰς τό Ὑπερῶν, τό ὁποῖον ηὕρισκετο ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Ἁγίας Σιών. Τό γεγονός τοῦτο έωρτάσθη εἰς τόν τόπον, εἰς τόν ὁποῖον ἔλαβε χώραν, ἦτοι εἰς τήν Ἁγίαν Σιών καί συγκεκριμένως:

A. Εἰς τό Παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐντός τοῦ Κοιμητηρίου τῆς Ἁγίας Σιών τοῦ Πατριαρχείου έτελέσθη Ἑσπερινός μετὰ καί τῶν εὐχῶν τῆς Γονυκλισίας, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῆ συμμετοχῆ τῶν ἱερέων καί τῶν ψαλτῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

B. Τήν πρωΐαν τῆς Δευτέρας έτελέθη ἡ θεία Λειτουργία εἰς τόν ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ ὁποῖος εὕρισκεται εἰς τό κτίριον τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καί τῶν μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου εἰς Ἱεροσόλυμα καί συμμετεχόντων προσκυνητῶν καί έντοπίων.

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία – πορεία μετ' ἀναγνώσεως τῶν εὐχῶν τῆς Γονυκλισίας, εἰς τόν ἐν λόγῳ Ναόν, εἰς τό παρεκκλήσιον τῆς Πεντηκοστῆς (κατακόμβην), τό Ὑπερῶν, δεήσεως εἰς τόν τάφον τοῦ Προφητάνακτος Δαυΐδ, καί δεήσεως ὑπέρ τῶν κεκοιμημένων εἰς τήν ἔξοδον τοῦ Κοιμητηρίου τῆς Ἁγίας Σιών.

Τήν Ἀρχιερατικήν Συνοδείαν καί πάντας έδεξιώθη εἰς τήν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Σχολῆς ὁ Σχολάρχης Ἀρχιμανδρίτης Ματθαῖος.

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 3ην/16ην Ἰουνίου 2019, Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου τὸ γεγονός τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Ἁγίους μαθητάς καὶ Ἀποστόλους.

Συμφώνως πρὸς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων (κεφ. 2) τὸ Πανάγιον Πνεῦμα κατήλθεν εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, συνηθροισμένους ἐν τῷ Ὑπερώῳ τὴν πεντηκοστὴν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν ἐν πνοῇ βιαία καὶ ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἑνὸς ἑκάστου καὶ ἐφωτίσθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ λαλοῦν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Τὰ πλήθη ἀκούσαντα προσέτρεξαν καὶ πρὸς αὐτὰ ὠμίλησεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ ἐπίστευσαν καὶ οὕτω ἐσχηματίσθη ἡ πρώτη Ἐκκλησία.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐωρτάσθη εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον διὰ θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἰουστίνου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Λύδης κ. Δημητρίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου τοῦ διακόνου Σωφρονίου καὶ ἄλλων διακόνων, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανόπουλου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καὶ μετεχόντων πολλῶν προσκυνητῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ὁ Ἑσπερινός τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τόν ὁποῖον ἀνεγνώσθησαν αἱ εὐχαί τῆς Γονυκλισίας ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀρχιερέων ἑλληνιστί καί ἀραβιστί.

Ὁ Ἑσπερινός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τούς Ἁγιοταφίτας Πατέρας ἔλαβε χώραν χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τό Ἱερόν Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ ὑπό τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει, ἡ Πατριαρχική Συνοδεία καί οἱ πιστοί ἀνῆλθον εἰς τά Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ηὐχήθη εἰς πάντας ἔτη πολλά καί καρποφόρα δι' ἀξιοποιήσεως τῶν δώρων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 2^{ον}/15^{ον} Ἰουνίου 2019, Σάββατον τῶν Ψυχῶν, τό Πατριαρχεῖον εἶχε μνήμην πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνων κεκοιμημένων Ἁγιοταφιτῶν, ἀοιδίμων Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων καί Μοναχῶν.

Ἐπί τῇ ἀναπαύσει τῶν ψυχῶν ὅλων τούτων ἐτελέσθη Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας, ἐν ᾧ ἐψάλη ὁ κανὼν τῶν μνημοσύνων καί ἐνδιαμέσως τῶν ὠδῶν αὐτοῦ ἐμνημονεύθησαν τά ὀνόματα, τά ὁποῖα διασώζει ἡ μνήμη τῆς Ἀδελφότητος.

Τοῦ μνημοσύνου τούτου προέξηρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν συμπροσευχῇ Ἀρχιερέων μετ' ἐπιτραχηλίου καί ὠμοφορίου.

Τὴν πρῶϊαν προσηνέχθη θεία Εὐχαριστία καί εἰς τό Κοινωνικόν αὐτῆς ἐτελέσθη Τρισάγιον πάλιν μετὰ μνημοσύνου τῶν ὀνομάτων.

Εἰς τό Ἐπιτροπικόν ἐδόθη τό κόλλυβον καί ἀνεπέμφθη ἡ εὐχή: «Ὁ θεός νά τούς ἀναπαύη», «Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΣΟΦΩΝΟΝ ΚΟΙΝΟΤΟΤΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τό Σάββατον, 26ην Μαΐου/ 8ην Ἰουνίου 2019, παραμονήν τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ρωσσοφώνον σήμερον ἐνορίαν τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κτισθέντος ὑπό τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ τό ἔτος 1911 καί χρησιμοποιηθέντος ὑπό Ἀραβοφώνων Ὁρθοδόξων τοῦ Πατριαρχείου ἕως τοῦ ἔτους 1948, ὅτε ἐξ αἰτίας τῆς Ἀραβο-Ἰσραηλινῆς διενέξεως οἱ ἐνοριῖται αὐτοῦ τόν ἐγκατέλειψαν, φθαρέντα δέ σύν τῷ χρόνῳ, διεξεδίκησε τό Πατριαρχεῖον ἐπί τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου καί ἀπό εἰκοσαετίας τώρα χρησιμοποιεῖ αὐτόν διά τούς ἀφιχθέντας ἐκ Ρωσίας Ὁρθοδόξους Ρώσους, τήν ποιμαντικήν εὐθύνην τῶν ὁποίων ἔχει τό Πατριαρχεῖον.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπί τῇ αὔριον μνήμῃ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας τό ἔτος 325 μ.Χ. προεξῆρξε ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ

Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου ἡγουμένου τῆς Ι. Μ. Ἀγίου Χαραλάμπους Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου ἡγουμένου τοῦ Ἱ. Προσκυνημάτων τῆς Κανᾶ, τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας ρωσοφώνου Ἱερομονάχου Σεργίου, τοῦ Πρεσβυτέρου Συμεων, ἄλλων Πρεσβυτέρων καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ψαλλούσης χορωδίας ρωσιστί καί μετέχοντος πυκνοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν τῆς κώμης ταύτης τοῦ Migdal Ha-emek.

Πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανόν καί εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασον σου τόν υἱόν, ἵνα καί ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθώς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν», (Ἰωάν. 17, 1-3)

“Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Μουντζέντελ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καί δοξολογικῶς ἐορτάσωμεν μεθ’ ὑμῶν, τῶν ἀποτελούντων τό Ρωσόφωνον καί ἀδιαίρετον μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων τήν ἐτήσιον μνήμην τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων, τῶν συνελθόντων ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐν Νικαίᾳ [ἐν ἔτει σωτηρίῳ 325].

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τήν μνήμην τῶν Ἀγίων 318 Πατέρων, διότι οὗτοι ἀνεδείχθησαν ὄχι μόνον γνήσια ὄργανα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἀλλά καί ἀληθινοί τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι καί Ποιμένες, ἀκούοντες εἰς τό

παράγγελμα τοῦ σοφωτάτου Παύλου λέγοντος: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος. ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετά τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμεῖς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου», (Πράξεις 20,28-29).

Οἱ λύκοι οἱ βαρεῖς δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τούς γνωστούς αἰρεσιάρχας τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, τοῦ Μονοθελητισμοῦ καί πολλῶν ἄλλων συναφῶν καί διεστραμμένων διδασκαλιῶν, ὡς προέβλεψεν ὁ θεῖος Παῦλος λέγων «καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν», (Πράξ. 20-30).

Οἱ θεῖοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐφύλαξαν τήν παρακαταθήκην, δηλονότι τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου ὡς παρέλαβον αὐτήν ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, «ἐκτρεπόμενοι τάς βεβήλους κενοφωνίας καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α' Τιμ. 6,20).

Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀφορᾷ εἰς τήν αἰώνιον ζωήν. Καί ποία εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή; εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, δηλονότι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Σωτήρ περί τοῦ ἑαυτοῦ Του: «Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὄν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». (Ἰωάν. 17,3).

Ὁ Χριστός ἐπεξηγῶν τήν φράσιν «ζωήν αἰώνιον» καθορίζει τί εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή καί ποῖος ὁ τρόπος ἡ τό μέσον διά τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνεται αὐτή. Σχολιάζων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Μητέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς τήν πίστιν ὠρίσατο διά τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας τήν δύναμιν... Ζωή γάρ ἡ γνῶσις ὡς ὄλην ὠδίνουσα τοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν καί εἰσκομίζουσα τῆς μυστικῆς εὐλογίας τήν μέθεξιν, δι' ἧς τῷ ζῶντι καί ζωοποιῷ προσοικειούμεθα Λόγω».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ γνῶσις περί τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ σημαίνει ὅτι πρέπει νά γνωρίσωμεν τόν Θεόν

Πατέρα καί Υἱόν Αὐτοῦ τόν Χριστόν προσωπικῶς, ὅπως ἀκριβῶς γνωρίζομεν πρόσωπα, μέ τά ὅποια συζῶμεν ἢ συνδεόμεθα στενῶς.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν προσωπικήν γνῶσιν ἀπέκτησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι γενόμενοι μαθηταί καί φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα Αὐτοῦ «ὕμεῖς φίλοι μου ἔστε, ἐάν ποιῆτε ὅσα ἐγώ ἐντέλλομαι ὑμῖν», (Ἰωάν. 15-14).

Αὐτήν τήν παρακαταθήκην τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ κηρύσσει, εὐαγγελίζεται καί καταγγέλλει διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἰς πάντα ἄνθρωπον «ὅς ἂν θέλῃ τήν ψυχήν αὐτοῦ σῶσαι», (Ματθ. 16,25).

Ὡς ἄλλοτε «εὐλαβηθεῖς ὁ Νῶε κατεσκεύασε κιβωτόν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ καί κατέκρινε τόν κόσμον», (Ἐβρ. 11, 7), οὕτω καί ὁ Χριστός κατεσκεύασε τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἐπί τοῦ σταυρικοῦ καί ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος Αὐτοῦ, τοῦ ἐκχυθέντος ἐπί τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ. Διό καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων δέν ἔχει σύνορα ἐθνικά. Τά σύνορα τά «ἐθνικά» τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ θεοῦ Λόγου, δηλονότι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν Βηθλεέμ, τῆς βαπτίσεως Αὐτοῦ ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, τῆς Σταυρώσεως ἐπί τοῦ κρανίου τόπου, τοῦ Γολγοθᾶ καί τῆς τριμεροῦς ταφῆς καί Ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία κατεστάθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος Χριστοῦ ἡ ἀκένωτος πηγή, δηλονότι ὁ τόπος καί ὁ χῶρος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Πεντηκοστῆς, κατά τήν ὁποίαν τό ἅγιον Πνεῦμα κατήλθεν ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπί τούς Ἀποστόλους, οἵτινες «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν καί ἐπί αὐτό», (Πράξ. 2, 1-2). «Ἦσαν δέ ἐν Ἱερουσαλήμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό παντός ἔθνους τῶν ὑπό τόν Οὐρανόν», (Πράξ. 2,5), ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Λουκᾶς.

Αὐτήν τήν πραγματικότητα, «τήν ἀπό παντός ἔθνους τῶν ὑπό τόν Οὐρανόν» (Πράξ. 2,5) ὑπάρξεως Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διακονεῖ

ποιμαντικῶς καί λατρευτικῶς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ τήν καλιέλαιον, εἰς τήν ὁποίαν «οἱ κατά φύσιν», δηλαδή «οἱ ὁμόδοξοι ἀδελφοί ἡμῶν» ἐγκεντρίζονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ, (Ρωμ. 11,24), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσήλθομεν, ὡς ὁ κανονικός ποιμήν εἰς τήν αὐλήν τῶν προβάτων ἡμῶν, ἵνα διαδηλώσωμεν τήν ἐνότητα τῆς πίστεως ἡμῶν καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἴδού λοιπόν διά τί ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους, τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Πεντηκοστῆς, καί ἰδού διά τί ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ὀνομάζεται Μήτηρ ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ δέ αὐτῆς Προκαθήμενος διάδοχος τοῦ πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Παρακαλέσωμεν τούς σήμερον τιμωμένους Ἁγίους καί θεοφόρους Πατέρας τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἵνα μετά τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας πρεσβεύωσι τῷ θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ θείου Παύλου εἶπωμεν: «Καί τά νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ θεῷ καί τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καί δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν», (Πράξ. 20,32) καί ἀναλυτικώτερον: καί τώρα σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀδελφοί, εἰς τόν θεόν καί εἰς τόν Λόγον, Τόν ὁποῖον ἡ χάρις Του μᾶς ἀπεκάλυψεν καί ὁ Ὅποῖος Λόγος Του θά σᾶς προφυλάξῃ ἀπό πᾶσαν πλάνην καί διαστροφῆν. Σᾶς ἐμπιστεύομαι εἰς τόν θεόν, ὁ Ὅποῖος δύναται νά συνεχίσῃ τήν οἰκοδομήν σας καί νά σᾶς δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὄλων ἐκείνων πού προώδευσαν εἰς τόν ἀγιασμόν, τόν ὁποῖον ἔλαβον διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀμήν.

Ἔτη πολλά».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἡ Κοινότης ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν εἰς τό προαύλιον τοῦ Ναοῦ.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Πέμπτην, 24^ν Μαΐου/ 6^ν Ἰουνίου 2019, ἐπομένην τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πασχα, ἑωρτάσθη ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία, ἐρειδομένη εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἑορτάζει τὸ γεγονός ὅτι ὁ Κύριος, τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ βλεπόντων, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ ὑπὸ νεφελῶν αἰρόμενος εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, ἔνθα καὶ ἐκάθισε τὴν προσληφθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡμῶν, θεώσας αὐτήν. Τὸ γεγονός τοῦτο ἑωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸν τόπον, ἔνθα αὐτὸ συνέβη, ἦτοι ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Ἐλαιῶνος.

Ἐωρτάσθη δέ δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, συλλειτουργούντων Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος, τῶν Πρεσβυτέρων τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου δεξιὰ ἑλληνιστί καὶ τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερὰ ἀραβιστί.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ πληρωθέντος, ἀνεγνώσθη τὸ α' μέρος τοῦ Ἀποδείπνου, ἐψάλη ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς καὶ ἤρχισε λιτανεῖα πρὸς τὸ Προσκύνημα τῶν Γαλιλαίων Ἀνδρῶν, ἔνθα ἀνέμενε καὶ ἠύλόγησεν αὐτήν ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ λιτανεία ἐπέστρεψεν εἰς τό προσκύνημα καί ἀπετελείωσε τό Ἀπόδειπνον καί ἐγένετο Ἀπόλυσις.

Τήν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς ἐτελέσθη εἰς τό προσκύνημα θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος καί πάλιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου καί συλλειτουργούντων Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί παρεπιδημούντων ἱερέων ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου δεξιᾶ ἑλληνιστί καί τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερά ἀραβιστί καί μετέχοντος πυκνοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐντοπίων καί προσκυνητῶν.

Διαρκούσης τῆς θείας Λειτουργίας ἦλθεν ὁ Μακαριώτατος μετά μελῶν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί προσεκύνησε, ἐν συνεχείᾳ δέ ἐθιμοτυπικῶς ἐπεσκέφθη τόν κατοικοῦντα πλησίον τοῦ προσκυνηματος ἱμάμην, τήν ἔναντι τοῦ προσκυνηματος Ἱεράν Μονήν τῆς Ἀναλήψεως, ἔνθα ἐδέχθη αὐτόν ὁ ἐπιστάτης μοναχός π. Ἀχίλλιος, τήν Ἱεράν Ρωσικήν Μονήν τῆς Ἀναλήψεως, ἔνθα ἐδέχθη αὐτόν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κ. Μᾶρκος καί τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Γαλιλαίων Ἀνδρῶν, ἔνθα ὑπεδέχθη αὐτόν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἄνθιμος.

Διά τούτων ἔληξε ἡ ἑορτή τῆς Ἀναλήψεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τετάρτην, 23^{ην} Μαΐου/ 5^{ην} Ἰουνίου 2019, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, ἥτοι τῆς συμπληρώσεως τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπό τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κατά τήν ἡμέραν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ψάλλει πανομοιότυπως ἔκτός τῶν Βιβλικῶν Ἀναγνωσμάτων ὅλα τὰ Τροπάρια τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

Διά τήν ἑορτήν ταύτην ἐτελέσθη Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας καί θεία Λειτουργία ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς εἰς τόν μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν κατά τήν Ἀγιοταφίτικὴν τάξιν, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος κατήλθε μετὰ τῶν Πατέρων Ἀγιοταφίτῶν καί προσεκύνησεν εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνταῦθα κατά τήν ὥραν ταύτην ἐτελεῖτο εἰς τό Καθολικόν θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καί μετεχόντων πολλῶν προσκυνητῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἡ Ἀρχιερατικὴ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα ἐδέχθη αὐτήν ὁ Μακαριώτατος εὐλογῶν καί λέγων τό Χριστός Ἀνέστη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 21^ν Μαΐου /3^ν Ἰουνίου 2019, ἑωρτάσθη εἰς τό Πατριαρχεῖον καί εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα ἡ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων βασιλέων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου

καί Ἑλένης.

Οἱ ἅγιοι Κωνσταντῖνος καί Ἑλένη ἑορτάζονται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσαπόστολοι, λόγω τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων τοῦ 312μ.Χ. ὑπό τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τό ὁποῖον ἐπέτρεψε τήν ἐλευθερίαν ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὑπό τῶν Χριστιανῶν, τήν ἐλευθερίαν διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τήν ἀνέγερσιν Ἐκκλησιῶν. Πρώτη μεταξύ τούτων ἦτο ἡ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἰδρυθεῖσα μεταξύ τῶν ἐτῶν 326-336 μ.Χ. ὑπό τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ἐπισκεφθείσης τούς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ Ἀγιοταφίτικῆ Ἀδελφότης τιμᾷ τήν Ἁγίαν Ἑλένην ὡς ἰδρύσασαν αὐτήν, διά τοῦτο καί ὁ μοναστηριακός αὐτῆς ναός εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τόν υἱόν αὐτῆς Ἅγιον Κωνσταντῖνον καί εἰς αὐτήν.

Εἰς τόν Ναόν τοῦτον ἐτελέσθη Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί θεία Λειτουργία τήν πρωΐαν, λειτουργοῦντος Αὐτοῦ καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Τυπικάρης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλέξιος, ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου δεξιά καί τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου ἀριστερά, συμπροσευχομένων τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερέων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καί συμπροσευχομένων πολλῶν πιστῶν.

Ἀφ' ἑσπέρας μετὰ τόν Ἑσπερινόν προσηνέχθη τό κόλλυβον καί οἶνος μετὰ παξιμαδίου, τήν πρωΐαν δέ ἔλαβε χώραν ἐπίσημος ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα, διανομή τοῦ ἀρτιδίου εὐλογίας εἰς τήν θύραν ὑπό τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιεῖου μοναχῆς Σεραφείμας, καί προσφώνησις ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου ἔχουσα οὕτως:

“Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, Ὁρθοδοξίας πηγῆ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε τοῖς γλυκέσι νάμασι, τήν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπός ὁ τρέφων, τήν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ.

Χαίροις τό καύχημα τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν βασιλέων
πρώτιστε. Χαῖρε χαρά τῶν πιστῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς
Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε
Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες κ. Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων
μυστικῶς εὐφραينوμένη ἐν τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν ἁγίων τούτων
ἐνδόξων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἐκτελοῦμεν
χρεωστικῶς, τόσον τό ὑπό τῆς ἁγίας Ἑλένης ἰδρυθέν πρωτογενές
μοναχικόν ἡμῶν τάγμα τῶν Σπουδαίων, δηλονότι τῆς Ἀγιοταφικῆς
ἡμῶν Ἀδελφότητος ὅσον καί ὁ ἐπώνυμος τῆς Χριστιανικῆς
Ρωμηοσύνης λαός.

Ὅρθῶς καί δικαίως ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας χαιρετίζει τόν ἅγιον
Κωνσταντῖνον ὡς «Ὁρθοδοξίας πηγὴ ἡ ποτίζουσα τοῖς γλυκέσι
νάμασι, τοῦτ' ἔστιν τῆς Ρωμηοσύνης τήν Ὑφήλιον ἅπασαν»,
ἰδιαιτέρως δέ τήν ἁγίαν Γῆν, τήν ποτισθεῖσαν καί ἁγιασθεῖσαν
ὑπό τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τῆς δικαιοσύνης τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος
ἡμῶν Χριστοῦ.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι δι' ἡμᾶς τούς τελοῦντας καί
γεραίροντας τήν παντιμον ἑορτήν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί
Ἑλένης, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς γεγονός ἱστορικῆς ἀναμνήσεως, ἀλλά
μᾶλλον ὑπομνήσεως τῆς θείας ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν
Ἱεροσολύμων, τῆς διά μέσου τῶν αἰώνων διακονούσης τὰ Πανάγια
Ἀγιογραφικά Προσκυνήματα ἀφ' ἐνός καί μαρτυρούσης τό φῶς τῆς
ἀληθείας, δηλονότι τό φῶς τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος
Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου. Τό φῶς δέ τοῦτο, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό φῶς
τῆς πίστεως τῶν εὐσεβῶν βασιλέων τῆς Ρωμηοσύνης Κωνσταντίνου
καί τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὑμνωδός
αὐτῶν: «Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τό βασιλέων κράτος, ἀλλ' ἐκ τῆς
θείας χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας σὺν τῇ μητρί τῇ Ἑλένῃ
οὐρανόθεν ἐξαστράπτων δέ βλέπει, Σταυροῦ τό θεῖον τρόπαιον.

Ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τοὺς δυσμενεῖς τῶν εἰδώλων, ἔλυσε τὴν ἀπάτην ἐν κόσμῳ δὲ ἐκράτυνε, τὴν Ὀρθόδοξον Ῥωμαίων πίστιν».

Δεηθῶμεν τοῦ μόνου ἐπουρανίου Βασιλέως, ἵνα διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἁγίων αὐτοῦ θεραπόντων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, καταυγασθῶμεν τοῦ φωτός καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ θείου τροπαίου τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τοῦ γενομένου ὄπλου αὐτῶν κατ' ἐναντίων καὶ δι' ἡμᾶς καύχημα καὶ εἰρήνη.

«Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἐσταύρωται κάγώ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Χριστός Ἀνέστη”.

Ἀκολουθῶς παρετέθη πλουσία μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Τὴν Κυριακὴν, 13^η/ 26ην Μαΐου 2019, ἑωρτάσθη ἡ Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος τοῦ Πεντηκοσταρίου εἰς τὸ ἐν Σαμαρείᾳ καὶ τῇ πόλει τῆς Νεαπόλεως Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκει τὸ συμφώνως πρὸς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην (κεφ. 4,42) γεγονὸς τῆς συνομιλίας τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς παρά τὸ χεῖλος τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτε καὶ ἀπεκάλυψεν αὐτῇ ὅτι Οὗτος εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός.

Εἰς τόν χῶρον τοῦ Φρέατος τούτου καί εἰς τόν περικαλλῆ Ναόν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τόν ὁποῖον ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος ἀνήγειρε, ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Πορφυρίου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ψάλλοντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου, ἡγουμένου τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ τῶν Ραφιδίων, δεξιά ἑλληνιστί καί τῆς χορωδίας τῆς κώμης Ραφιδίων ἀραβιστί ἀριστερά καί μετέχοντος πολλοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ ἐντοπίων Ἑλλήνων, Ρώσων, Ρουμάνων, Σέρβων καί εἷ τινος ἄλλης ἐθνότητος.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί, ὡς ἔπεται:

“Ἀγαλλιᾶσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ· ὅτι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τόν Ἀδάμ ἐξάρη τῆς κατάρας παγγενῆ· καί θαυμαστοῦται θαύμασιν ἐν Σαμαρείᾳ προσοφικόμενος· γυναικί δέ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διό πάντες οἱ πιστοί προσκυνήσωμεν τόν δι’ ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχνω βουλή», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ὁ Χριστός ὁ ὢν καί δίδων τό ὕδωρ τό ζῶν, (Ἰωάν. 4,10), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς παρά τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ἐν τῇ πόλει τῆς Σαμαρείας, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός ἐορτήν.

Κατά τήν συνάντησιν καί τήν συνομιλίαν Του ὁ Κύριος ἡμῶν

Ἰησοῦς Χριστός μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος, ἀφ' ἑνός μὲν προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν μέ τήν προφητικὴν Αὐτοῦ διδασκαλίαν, ἀφ' ἑτέρου ἐπιτελεῖ θαύματα ἢ καλλίτερον εἶπειν σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων πιστοῦται ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή, οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμί, ὁ λαλῶν σοι», (Ἰωάν 4, 25-26).

Τὰ σημεῖα ἢ θαύματα ἐνταῦθα εἶναι ὅτι ὁ Χριστός φανερῶνεται εἰς τήν Σαμαρείτιδα καί ταυτοχρόνως ἀποκαλύπτει εἰς αὐτήν δύο τινά: Πρῶτον ὅτι αὐτός εἶναι τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. «Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καί εἶπεν αὐτῇ [τῇ Σαμαρείτιδι]· εἰ ἤδεις τήν δωρεάν τοῦ θεοῦ καί τίς ἐστίν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σύ ἂν ἤτησας αὐτόν καί ἔδωκεν ἂν σοί ὕδωρ ζῶν»· (Ἰωάν. 4,10). Δεύτερον, ὅτι ὁ θεός εἶναι Πνεῦμα. «Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24).

Ὁ Χριστός εἰς αὐτήν ταύτην τήν πηγὴν, δηλονότι τὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ «κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο», (Ἰωάν. 4,6), ἀλλὰ καί ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Σαμαρείτιδος ἐγνώρισεν εἰς τὸν κόσμον τήν θείαν Αὐτοῦ ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀύχμῳ/ τήν ξηρασίαν τῆς ἀγνωσίας, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός: «Ὑδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σαμαρεῖτις· πότισον οὖν Λόγε διψῶσαν πάντοτέ σου τήν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε ἀγνωσίας κρατῶμαι ἀύχμῳ, ἀλλὰ κηρύττω σου τὰ μεγαλεῖα».

Σημειωτέον ὅτι ὁ φιλόανθρωπος θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀποκαλύπτει τὸν βαθύτατον λόγον τῆς ἀποστολῆς Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, πρωτίστως οὐχί εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ, ἀλλὰ εἰς τήν ἁμαρτωλὸν Σαμαρείτιδα γυναῖκα, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἐποτίσθη ἀπὸ τὰ «νάματα ζωῆς», δηλαδή ἀπὸ τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν» τὸν Χριστόν, ἀλλ' ἀνεδείχθη κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας καί τῆς μετανοίας.

Τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου, εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν θεόν, ὁ

Ὅποιος θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σωθοῦν καί διά τῆς πίστεως καί μετανοίας λάβουν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀληθείας, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: «τοῦτο γάρ καλόν καί ἀποδεκτόν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θεοῦ, ὅς πάντας ἀθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄ Τιμ. 2,4).

Ὅντως ὁ Χριστός εἶναι ἡ «πηγή τῆς ζωῆς», «ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς», (Ἀποκ. Ἰωάν. 21,6), λέγει Κύριος. Τοῦτο τό ὕδωρ παρέχει ὁ Χριστός ἀφθόνως εἰς ὅσους ζητοῦν αὐτό μετ' εἰλικρινείας. «Ἐγὼ εἶμι τό ὕδωρ τό ζῶν», (Ἰωάν. 4,10). Τό «ζῶν δέ ὕδωρ» τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς ὁ Ἰδιος ἐπιβεβαιοῖ λέγων: «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ καθώς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοί ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος», (Ἰωάν. 7, 37-38).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει, ὅτι ὁ πιστός, ἀφοῦ πῆ καί ἱκανοποίησιν τήν δίψαν του ἐν Χριστῷ, καθίσταται καί αὐτός πηγὴ ἱκανοποιουῦσα τὰς διψῶσας ψυχὰς τῶν ἄλλων, ὡς μή μόνον τόν ἐν αὐτῷ καταπιένεσθαι νοῦν, ἀλλ' ἤδη καί ταῖς ἐτέρων καρδίαις ἐπικλύζειν δύνασθαι ποταμίου ρεύματος δίκην τό θεόσδοτον ἀγαθόν καί εἰς τούς πέλας ἐκβλύζοντα».

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καί με τήν Σαμαρείτιδα, ἡ ὁποία ἐγένετο πηγὴ δηλαδή ἀφορμὴ νά πιστεύσουν εἰς τόν Χριστόν πολλοί ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν συμπολιτῶν αὐτῆς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης λέγων: «Ἐκ δέ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοί ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν [τόν Χριστόν] τῶν Σαμαρειτῶν διά τόν λόγον τῆς γυναικὸς τῆς μαρτυροῦσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα», (Ἰωάν. 4,39).

Τόσον ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου -«διά τόν λόγον τῆς γυναικὸς»- ὅσον καί οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἰς τήν σημερινήν περικοπὴν τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων- «Πολύς ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τόν Κύριον», (Πράξ. 11, 21), «καί προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ», (Πράξ. 11, 24) διά τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος εἰς Ἀντιόχειαν, ἐκφράζουν καί ἐπιβεβαιώνουν ἐναργέστατα τήν ἱστορικὴν πραγματικότητα, ὅτι

ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά εἰσδύσῃ εἰς τὰ νάματα τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἀναποφεύκτως θά καταυγασθῇ ὁ νοῦς του ἀπό τό φῶς τῆς ἀληθείας καί θά ἀπελευθερωθῇ ἀπό τό πνεῦμα τῆς πλάνης», (Α΄ Ἰωάν. 4,6) καί «τάς ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α΄ Τιμ. 6,21).

Τόν Εὐαγγελισμόν τοῦτον, τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας, καί τῆς δικαιοσύνης ἐπιτελεῖ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν τῷ κόσμῳ, καλοῦσα πάντα ἄνθρωπον «εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ θεοῦ καί Πατρός καί τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοί», (Κολ. 2,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό θεανθρώπινον σῶμα τοῦ ὑπέρ ἡμῶν σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι ἄνευ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό θεανθρώπινον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀποτελούσης τό μυστικόν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀδυνατός ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακαίνισις ἡμῶν, ἀλλά καί ἡ πρόοδος ἡμῶν εἰς τήν τελείαν γνῶσιν τοῦ θεοῦ, τήν ὁποίαν ἐπέτυχεν ἡ σήμερον τιμωμένη ἐορτίως Σαμαρεῖτις γυνή, ἡ ἀγία Φωτεινή, ἡ ἀναδειχθεῖσα πιστή ἀπόστολος καί μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀγία μάρτυς Φωτεινή ἡ Σαμαρεῖτις, μᾶς καλεῖ διά τῶν προτρεπτικῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, νά μένωμεν ἀφωσιωμένοι καί προσκεκολλημένοι εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μέ ὅλην τήν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα ὄντως φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν ἐπωνυμίας, ἀλλά καί τῆς ἐντάξεως μας εἰς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τήν ἀγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἐντός καί διά τῆς ὁποίας καθίσταται δυνατή ἡ θέωσις ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσε· διό ἀνυμνοῦμεν Αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας» Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη

Μετά τήν Ἀπόλυσιν ἠκολούθησε λιτανεία καί τήν μεσημβρίαν

τράπεζα ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, ὁ δέ Μακαριώτατος εἰς τήν δεξιῶσιν ἐπαρασημοφόρησε τόν κ. Τζίριες Χούρη (Abu Khaled), διά τήν προσφοράν αὐτοῦ εἰς τήν Κοινότητα τῶν Ραφιδίων, προσφωνήσας αὐτόν ὡς ἔπεται :

«Ἀγαπητέ κ. Τζίριες Χούρη, (Abu Khaled),

Ἡ ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀγίας τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας καί ἡμεῖς προσωπικῶς, μή παραθεωρῶντες τούς καλούς ἐργάτας, τούς ἐργαζομένους ἐν τῷ ἀμπελῶνι τῆς Ἐκκλησίας προέβημεν εἰς τήν ἀπόφασιν, ὅπως ἀπονέμωμεν εἰς ἡμᾶς τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Τάγματος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιώσεως ὑμῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀφ' ἑνός καί ἰδιαιτέρως τῆς μεγάλης προσφορᾶς ἀφ' ἑτέρου εἰς τήν Rum Orthodox Κοινότητα ἡμῶν εἰς Ραφίδια.

Ἡ τιμητική αὐτή διάκρισις ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τήν προσφοράν ὑμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἐν τῇ Πατρίδι, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως εἰς τόν ἔντιμον ὑμῶν βίον καί τήν ἀκεραιότητα τῆς προσωπικότητος ὑμῶν.

Ὁ σοφός Ἀπόστολος Παῦλος διετύπωσε τήν σημασίαν τῆς «τιμητικῆς διακρίσεως» μέ ἀπλότητα καί σαφήνεια λέγων: «ἐάν δέ καί ἀθλῆ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μή νομίμως ἀθλήσῃ», (Β' Τιμ. 2,5)

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν καί χαρίσας τό ὕδωρ τό ζῶν εἰς τήν σήμερον τιμωμένην ἑορτίως Σαμαρείτιδα γυναῖκα, καταστήσῃ σέ κοινωνόν τῶν λόγων τοῦ θείου Παύλου εἰπόντος: «Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα, λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσοι μοι Κύριος, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β' Τιμ. 4, 7-8)

Ἄξιος. Χριστός Ἀνέστη. Καί τά θερμά Πατριαρχικά ἡμῶν συγχαρητήρια».

Διαρκούσης τῆς παρασημοφορήσεως προσεφώνησεν ὁ κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ (ἴδε video), διαρκούσης δέ τῆς τραπέζης ὁ Μακαριώτατος

διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), λέγει ὁ Κύριος.

Ὅσιολογιώτατε Ἡγούμενε καί ἀνακαινιστά τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ Πάτερ Ἰουστῖνε,

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Εὐχαριστοῦμεν τόν ἅγιον Τριαδικόν θεόν, ὁ Ὅποιος μᾶς ἠξίωσεν νά ἐορτάσωμεν καί ἐφέτος τήν μνήμην τοῦ γεγονότος τῆς συναντήσεως τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός μετά τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἀπάντησις εἰς τό ἐρώτημα τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, «ποῦ πρέπει νά λατρεύεται ὁ θεός», «ὅτι Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), ἀποτελεῖ τήν θεμελιώδη ἀρχήν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἰς τόν θεόν τῆς σεσαρκωμένης ἀγάπης. «Ὁ θεός ἀγάπη ἐστί καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ θεῷ μένει καί ὁ θεός ἐν αὐτῷ». (Α΄ Ἰωάν. 4,16), διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής.

Τό εὐαγγελικόν τοῦτο κήρυγμα διακονεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ Rum Orthodox Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Τήν Εὐαγγελικήν ταύτην ἀλήθειαν μαρτυρεῖ τό ἱερόν τοῦτο προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ἐν τῇ εὐλογημένῃ γῆ τῆς Παλαιστίνης.

Περιττόν νά εἴπωμεν, ὅτι ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος δέν ἱκανοποιεῖ μόνον τήν φυσικὴν δίψαν, ἀλλὰ κυρίως καί πρωτίστως τήν πνευματικὴν δίψαν, δηλονότι, τήν δίψαν τῆς ψυχῆς τῶν ἐνταῦθα προσερχομένων ἀπό τὰ πέρατα τοῦ κόσμου προσκυνητῶν ὅλων τῶν θρησκειῶν καί δὴ τῶν Ἀβραμιαίων.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ διαφύλαξις καί λατρευτικὴ διακονία τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος, ὑπό τοῦ πρωτογενοῦς μοναχικοῦ Rum Orthodox τάγματος τῆς Ἁγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ἀφ' ἑνός· καί

ἡ διασφάλισις τῆς ἐλευθέρας προσβάσεως τῶν προσκυνητῶν ὑπό τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους ἀφ' ἑτέρου, προάγουν τόν ἀλληλοσεβασμόν καί τήν εἰρηνικήν συμβίωσιν τῶν θρησκειῶν καί πολιτισμῶν.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ πηγὴ τῆς Σοφίας καί ὁ χορηγός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ θεός Πατήρ πάντων ἡμῶν, δροσίζη, παρηγορή καί ζωοποιή τάς διψασμένας ψυχάς πάντων τῶν τέκνων τοῦ θεοῦ, ἡ δέ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀναδείξασα τήν Σαμαρείτιδα γυναιῖκα μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ, μεταμορφώνη, ἀγιάζη καί θεώνη τούς ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκυνοῦντας τόν θεόν.

Ἔτη πολλά. Χριστός Ἄνέστη!» Τέλος προσεφώνησε καί ὁ κ. Γανάμ (ἴδε video).

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.